

RECENZIE CONTELE DE MONTE CRISTO

Nu cred că vă pot reda prin simple cuvinte sentimentele ce m-au învăluit când am citit despre marile suferințe și măruntele bucurii ale lui Edmond Dantes, omul renăscut din propria-i cenușă. Nu vă pot arăta cum sufletul meu vibra odată cu al lui, și cum inima mea era, de asemenea, încărcată de ură pentru dușmanii săi, doar pentru a sfârși prin a pune la îndoială dacă răzbunarea sa a fost justificată sau nu. Contele de Monte Cristo este paradoxal: deși în aparență e un eseu despre răzbunare, în esență e un amplu elogiu al toleranței și al iertării.

Lumea se ferește de clasici. De ce? Pentru că problemele prezentate de ei nu mai sunt de actualitate și pentru că limbajul folosit de ei este unul prea pretențios pentru zielele noastre. Contele de Monte Cristo mi se pare cea mai însemnată carte care să detroneze aceste mituri, deoarece fiecare pagină este plină de dinamism, și este prezentată aproape la fel de simplu și concis ca o piesă de teatru, desigur, cu câteva detalii care ne introduc pe străzile aglomerate ale Franței secolului al 19-lea. Și ne-am minți pe noi înșiși dacă n-am recunoaște că și noi ne-am uitat vreodată lacomi la iarba verde din grădina vecinului sau că n-am dorit cu orice preț răzbunarea pentru o nedreptate.

Edmond Dantes pierde tot puținul pe care l-a strâns în întreaga sa viață: funcția respectată de căpitan, părintele lui vârstnic căruia îi era singurul sprijin și pe tânăra sa logodnică. El este arestat chiar în ziua nunții lui, pentru o crimă pe care nu a comis-o niciodată, datorită unor dușmani nebănuți de el, care au urzit să-i distrugă întreaga viață doar pentru a-și atinge propriile scopuri.

„Tot astfel, printr-o vie intuiție a suferinței, este prevenit și rănitul, care nu-și va apropia niciodată degetul fără să tremure de rana deschisă și sângerândă, până ce rana nu i se va închide. Dar rana pe care o primise Villefort era dintre acelea care nu se închid niciodată sau care se închid doar pentru a se redeschide, sângerând încă și mai tare și provocând încă și mai multă suferință decât înainte.”

Alexandre Dumas Tatăl a conturat un aspect esențial în această capodoperă: faptul că nicio persoană nu este în întregime bună sau rea. Unele și-ar vinde sufletul diavolului pentru avere, altele s-au lăsat orbite din dragoste, unii aleg să rămână neutrii din lașitate, alții săvârșesc fapte crude pentru a-și ocroti familia. Fiecare acțiune a antagoniștilor este oarecum justificată, deoarece ei înșiși au căzut pradă propriilor slăbiciuni.

„-Doamnă, răspunse contele, apucându-i ambele mâini, tot ce o să-mi spuneți acum, n-o să prețuiască niciodată ceea ce vă citesc în ochi, ceea ce v-a gândit inima și ceea ce a simțit și inima mea.”

Până și Contele de Monte Cristo este un personaj negativ în propria sa poveste și când răzbunarea sa va fi încheiată rămâne la latitudinea noastră să decidem dacă atitudinea lui a fost cu adevărat justă. Puține îi sunt imposibile din punct de vedere fizic unei persoane cu o bogăție imensă precum cea a contelui, și mai puține îi sunt imposibile din punct de vedere moral unei persoane care a pierdut totul, inclusiv sufletul, când a fost închis precum o fiară timp de 14 ani în cea mai întunecată celulă a unui castel morbid, deci vă puteți imagina și singuri calamitatea botezată drept fatalitate, produsă de protagonist.

Contele de Monte Cristo este o carte care va rămâne mult timp în memoria mea, deoarece m-a făcut să cugetez mai mult asupra răzbunării în sine. Dacă v-ați întrebat vreodată ce s-ar întâmpla când un om ar acționa în rolul dreptății divine și ar alege că este dator să se pedepsească sufletele

blestamate a celor care l-au golit pe interior, atunci această carte vă este indispensabilă. Opera lui Alexandre Dumas este una dintre acelea căreia când îi citești ultimul rând vezi lumea într-un alt mod și o recomand tuturor persoanelor înarmate cu puțină răbdare.

„Nu uitați niciodată că, până în ziua în care Dumnezeu va binevoi să-i dezvăluie omului viitorul, întreaga înțelepciune omenească va sta în aceste două cuvinte: Așteaptă și speră!”